

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 12
FEBRUAR - 2021

LE ENO JE POTREBNO

Križ, obsijan s soncem

»Planinci so se napotili v Alpe, da bi uživali ob lepem razgledu. Toda v dolini je bila gosta megla, pa tudi hribi so bili zaviti vanjo. V upanju, da bo megla z višino izginila, so se napotili proti vrhu. Hodili so uro in več, toda megle ni bilo konec. Nasprotno! Bila je še gostejša kot v dolini. Ko so se že hoteli obrniti proti dolini, jim je prišel nasproti domačin. Vprašali so ga, ali je kaj upanja, da bo megla izginila. Domačin jim je odgovoril:

»Priti morate do križa, tam je povsem jasno.«

Tako je tudi bilo. Na vrhu je stal križ, obsijan s soncem; megle ni bilo. Nebo je bilo jasno, da so se videli sosednji vrhovi kakor na dlani.«

Tudi v današnjem času se zdi, da hodimo, kot bi bili v megli, brez upanja, brez jasne smeri. Čas epidemije nam je prinesel veliko težav in omejenosti, vendar želimo iti naprej, ker smo slišali Božji glas: *»Priti morate do križa, tam je povsem jasno.«* Postni čas, ki se bo začel letos s pepelnično sredo, 17. februarja, nam bo v duhovno pomoč, kajti vse naše stiske bomo prinesli pred Jezusov križ. Kristus nam želi pomagati in bo vzel nase vse naše bolečine tega časa. On je trpel za nas, da ne bi trpeli mi, ampak da bi doživeli čudovito toplino Njegove ljubezni, tako kot so planinci doživeli čudovito sončno svetlobo, ko so prišli na vrh. Potrebujemo torej potrpežljivost, vztrajnosti in ponižnost, da bi prišli do križa, obsijanega s soncem. Postni čas nam bo pomagal. Kako naj se postimo? Nekaj misli in spodbud boste našli tukaj:

Postimo se v sodbi drugega; odkrijmo Kristusa, ki v njih živi.
Postimo se v besedah, ki ranijo; napolnimo se s stavki, ki ozdravljajo.
Postimo se od nezadovoljstva; napolnimo se z milostjo.
Postimo se od hitrosti; napolnimo se s potrpežljivostjo.
Postimo se od pesimizma; napolnimo se s krščanskim upanjem.
Postimo se od skrbi; napolnimo se z zaupanjem v Boga.
Postimo se od pritoževanja; napolnimo se z občudovanjem življenja.
Postimo se od pritiskov, ki ne izginejo; napolnimo se z molitvijo, ki ne poneha.
Postimo se od bridkosti; napolnimo se z odpuščanjem.
Postimo se od lastne nezamenljivosti; napolnimo se z razumevanjem drugih.
Postimo se od tesnobe pridobitništva; zavzemimo se za širjenje Božjega kraljestva.
Postimo se od obupa; napolnimo se z upanjem vere.
Postimo se od slabih misli; napolnimo se z resnicami, ki peljejo k svetosti.
Postimo se od vsega, kar nas oddaljuje od Jezusa; napolnimo se vsega, kar nas z njim zbližuje. (Neznani avtor)
Afriški misijonar je pripovedoval, kako je na svoji misijonski poti obiskal tudi kamnoseka. Našel ga je, ko je klečal pred kamnom in klesal podobo. Tiho ga je opazoval, se čudil njegovi spretnosti in talentu, občudoval mojstrovino, ki je nastajala iz kamna pod močnimi udarci kladiva in dleta, nato pa zavzdihnil: »Ko bi mogel jaz iz ljudi delati tako dobre kristjane!« Kamnosek se je ozrl nanj in mu mirno odvrnil: »Morda delate premalo na kolenih, oče!« Da, kristjani premalo delamo na kolenih, premalo molimo in častimo Boga.
Postni čas je čas klesanja naše duhovne in splošne človeške podobe. Evangeljska postna opravila: molitev, pritrgovanje v jedi in dobra dela naj bi iz nas naredila drugačne, boljše ljudi. Če kdaj, potem ima vabilo, naj tudi mi delamo nekoliko več na kolenih, posebno veljavo prav v postu. Želim vam dober postni čas, v katerem bomo pustili Jezusu, da očisti naša srca od vsega, kar je slabo, da bi jih napolnil s svojo milostjo. Dobri Bog, prosimo Te, odpri naša srca za spreobrnjenje ...
(vir: <https://nadskofija-ljubljana.si/pastorala/gradiva>)

Amicus Dei

Darovane rožice

Rdeče, modre, vijoličaste in roza barve. Vprašali se boste, kaj vam hočem povedati. To so barve trobentic, ki jih je anonimni darovalec poklonil Domu Marije in Marte, za vse stanovalke in zaposlene.

Kako so jih zaposleni prevzemali, ne vem, vem pa, kako so jih prejeli stanovalci. Posebno tisti, ki so še pokretni. Nekateri so mislili, da jih prodajam, ko sem jih pripeljala na oddelek, in so me spraševal, koliko so dolžni, drugi so hoteli zamenjati barvo, a nekateri so imeli v očeh solzico. To je bilo res presenečenje, da na dan, ko je snežilo kot za stavo, dobijo v dar prvo pomladno cvetico. A še lepše je bilo, ker so najprej v svoje srce dobili Jezusa, za katerega se je zdelo, kakor bi zrastel iz rožic. Vesela sem, da sem bila prisotna. Nisem namreč smela zamuditi teh sijočih očk.

Hvala darovalcu, naredil si plemenito dejanje starejšim! Obudil si otroka v njihovem srcu in v očeh. To je bil godovnik Janez, čigar zavetnik – Don Bosko – je rekel: »Če ne moreš moliti, bodi vsaj zgled. In to je bil resnično naš darovalec.

Marija

SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

God prerokov Simeona in Ane

V Katoliški cerkvi smo na praznik Jezusovega darovanja v templju, v soboto, 2. februarja 2013, obhajali tudi god prerokov Simeona in Ane. Oba sta bila prisotna ob Jezusovem darovanju (prim. Lk 2,22–38). Sveto pismo poroča, da je bil Simeon pravičen in bogaboječ. O prerokinji Ani je prav tako v evangeliju po Luku zapisano, da je bila

»Ana, Fanuélova hči iz Aserjevega rodu. Bila je že zelo v letih. Po svojem devištvu je sedem let preživela z možem, nato pa je kot vdova dočkala štiriinosemdeset let. Tempolja ni zapuščala, ampak je noč in dan s postom in molitvami služila Bogu. Prav tisto uro je stopila tja in zahvaljujoč se slavila Boga ter o njem pripovedovala vsem, ki so pričakovali odkupitev Jeruzalema.« (Lk 2,36–38)

Simeon je bil pravičen, zato je pričakoval Izraelovo tolažbo in Sveti Duh je bil z njim. Obljubljen mu je bilo, da ne bo umrl, dokler ne bo videl Maziljenca – Kristusa. Duhovni pisatelji razlagajo, da je bilo pričakovanje njegovo življenje, njegova služba in vzrok njegovega bivanja.

Besede starčka Simeona ob srečanju z

Jezusom v templju so preko sklepne molitvene ure v brevirju prešle v vsakodnevno molitveno rabo Cerkve: »Gospodar, zdaj odpuščaš svojega služabnika po svoji besedi v miru, kajti moje oči so videle tvojo rešitev, ki si jo pripravil pred obličjem vseh ljudstev: luč v razodetje poganom in slavo Izraela, tvojega ljudstva.« (Lk 2,29–32).

Pripravila Marica

LITERARNI KOTIČEK

Molitve nekoč

V literarni kotiček smo dodali še stare molitve, ki ste se jih naučili od staršev, starih staršev, sorodnikov ... pa jih še nismo slišali ali pa so pozabljene. Zapišite jih in pošljite, z veseljem jih bomo objavili. Pripišite tudi, kdaj in kdo vas je molitev naučil.

Svetlo sonce se je skrilo,
vse na svetu potihnilo,
vse odeva tiha noč,
da zaspati nam je moč.
/Anton Martin Slomšek/

Bil je februar. V mislih sem se že pripravljala na pomlad, čeprav vreme ni kazalo na to. Prejšnjo noč nas je sneg presenetil s svojim globokim pokrivalom. Zapadlo ga je dobrih 30 cm. Drevesa v gozdovih so se upognila pod njegovo težo. Vasi, prekrite z belo odejo, so počivale. Tisti

teden sem imela pouk popoldan. Šola je bila premajhna, da bi imeli enoizmenski pouk, tako da smo imeli izmeničnega. Zjutraj so odrasli šli pred otroci in jim naredili gaz v snegu. Za popoldanske razrede je bilo lažje, ker se je snežna stezica že lepo videla.

Po končanem pouku sem se torej odpravila domov. Bila sem v drugem razredu OŠ. Do doma sem imela dobro uro hoda. Nebo je bilo oblačno. Dan se je prevešal v večer. Vidljivost se je zmanjševala kljub snežni belini. Videla sem samo nekaj metrov pred seboj. Težko sem hodila po ozki gazi, vendar sem premagale vse vzpone v hrib. Ob poti je rastlo grmovje, pokrito s snegom, je še dodatno zakrivalo pogled. Med grmovjem je bilo veliko brinja. Ta rastlina je bila edina zimzelena oziroma igličasta v naših krajih. Ob robu gozdov je bila na gosto posejana. Brinje je rastlo v vsej svoji lepoti, bogato obloženo s temno modrimi jagodičastimi plodovi. Korakala sem. Proti večeru se ozračje še dodatno ohladi. Mraz sem čutila že po celem telesu.

Naenkrat se par korakov pred menoj, ob snežni stezici, po kateri hodim, nekaj naglo zgane. »Volk?« zabobni v moji glavi! Srce začne močno tolči. Kri po žilah se požene, da čutim toploto po celem telesu. Lica mi žarijo. Ustavim se, s pogledom uprtim proti dogajanju. Poskušam biti popolnoma tiho in pri miru, da me ne bi opazil. Nič. Vse je bilo mirno, nobenega premikanja več. Tisto, kaj se je zganilo, miruje. »Hm,« pomislim. Previdno naredim korak naprej. Z očmi preučujem zadevo. Ugotovim, da je bil brin zviti pod težo snega. Sneg se je stresel. Osvobojen teže se je brin naglo zravnal. Stopim do grma, se ga nežno

dotaknem s prsti, v bistvu ga pobožam. Vedno sem občudovala to razkošno lepoto. Nadaljujem pot.

Strah ima svoje dobre lastnosti. Mišice, spodbujene s pospešeno prekrvavitvijo, so močnejše in bolj prožne. Z lahkoto premagam preostalo razdaljo do doma. Potrebovala sem nekaj minut manj kot običajno. Stopim v

toplo hišo. Toplota in varnost doma me objameta. Domačim nisem nič povedala, kaj se mi je zgodilo, kajti odgovor sem poznala. Rekli bi: »Tresla se gora, rodila se miš.« Tudi sama sem tako mislila, da ni bilo nič hudega, ko sem bila v varnem zavetju doma, s prisotnostjo domačih. Vendar, ko si sam v gozdu in star osem let, ko te nihče ne sliši, če kričiš, si v primežu nemoči. Tega se jasno zavedaš. Takrat je vse videti drugače. Podkrepljena s krožnikom fižolove juhe in kosom kruha, hitro pozabim na neprijetnost, ki se mi je pred kratkim zgodila. Primerjam današnji čas s časom, ko sem odraščala. Da, precej razlik je. Današnje osemletne otroke sploh ne bi poslali samih na takšno razdaljo. Imajo pa veliko drugih nalog, ki terjajo njihov napor in pogum.

Šola na daljavo: ne smejo se družiti s sovrstniki. Veliko je samih doma, ker so starši v službi. Potrebujejo res veliko potrpežljivosti, vztrajnosti, motivacije, spretnosti, znanja, nadarjenosti ... da se znajdejo v teh okoliščinah. Pravi mali junaki so! V DMM so naši stanovalci prejeli veliko voščilnic za praznike od osnovnošolcev iz več krajev. Pisali so, da bi nam polepšali praznike in nas razveselili. Res prijazna gesta. Pokazali so, da četudi smo zaprti zaradi korone v teh težkih časih, nismo sami, skupaj smo v mislih in srcih. Hvala vam! Ostanimo skupaj!!!

Babi Zagorka

Življenje se v krogu vrti

Ko se otrok rodi,
samo joka in spi.
Kmalu se rad tudi nasmeji,
a samo svoji mamici.

Kobaca in obrača vse naokrog,
predale odpira bosih nog.
Na noge se postavlja
in mamica z njim proslavlja.

Ko pa treba je v vrtec,
takrat veliko je joka.
Nekaj časa še stoka,
a kmalu od smeha poka.

Šole se bolj veseli,
saj se lahko veliko novega nauči.
A kaj, ko pridejo ocene, ko se treba je učiti.
Takrat ga šola neha veseliti.

Oh, najstniška leta,
problemi sami so takrat.
Ko pride valeta,
srednjo šolo si bo treba izbrat'.

Srednja šola – novi obrazi,
vsekakor na novo vse.
Kar profesor "kvasi",
dijak naučiti mora se.

Na koncu je matura,
kjer nepričakovano "raztura".
Maturantski ples je polomija,
saj ples je zanj otročarija.

Na študij ne gre, saj to je časa potrata.

Raje na delo pohiti.
Na zabavi punco zagleda,
z njo se poroči.

Otroke imata,
to velika je zagata.
Zdaj veliki so stroški,
vsak mesec novi čevlji otroški.

Ko otroci odrastejo,
sam z ženo ostane.
Življenje gre h koncu,
upokojenec postane.

Jesen življenja je lepa,
v dvoje in z vnuki je prežeta.
A kaj, ko pridejo tista leta,
ko posloviti se je treba s tega sveta.

Amadeja Gabrovšek, 9. razred
OŠ Rovte

Sneg

Na četrto nedeljo med letom je zjutraj snežilo in ga. Ana Zakotnik je povedala tole pesmico.

Padaj, padaj sneg in pobeli breg
tamkaj za vasjo, da veselje bo.
Kaj bi pionirji taki, kot smo mi,
vedno držali gorke se peči!
Res je, da oster brije mraz.
Nas ne premaga,
vedno nam žari obraz.
Žarijo lica prej nam blede,
iz nosa drobna svečka gleda.
Naj mraz zajeda se v roko
v naših srcih je toplo.

SPOMINSKE DROBTINICE

Cepljenje v Domu Marije in Marte

Na televiziji je bilo objavljeno, da je v Slovenijo prispelo težko pričakovano cepivo. Najprej so ga poslali v Ljubljano in Maribor. Naslednji dan, 27. decembra, smo že bili mi na vrsti. Imeli smo seznam prijavljenih. Prvo cepljenje je potekalo v prostorih zdravnice. Sestra Leonida nas je opozorila, če smo desničarji, se je bolje cepiti na levo roko. Lahko nastopi rahla reakcija. Tako sem ponudila levo roko in pripomnila, da »na tej strani lahko nastopijo srčne težave.« Seveda smo se vsi navzoči nasmehnili. Kaj vse je pel Šifrer o »šumu na srcu«. Nato

smo se umaknili v Marto, tam smo sedli na fotelje in počakali 15 min. Sestra je bila z nami. Ker ni bilo nobene reakcije, smo nato odšli po sobah. Sama sem si še naredila obkladek s cvetom – za čez noč. Drugi dan sem čutila v roki rahlo bolečino, če sem roko odročila ali dvignila kvišku. Ponoči je vse prenehalo.

Nato smo čez tri tedne dobili drugi odmerek, 20. januarja 2021. Reakcija je bila podobna prvi, še malo potu je bilo okoli vratu. Hvala Bogu, vse je bilo nekako normalno. Vmes so na Zavodu naredili seznam za cepljenje zamudnikov. Ker so ostali videli, da smo »preživeli«, so se korajžno prijavili. Pri nekaterih so imeli svojci v začetku pripombe, ne vem zakaj.

Za drugo cepljenje smo izkoristili na novo izdelano sobo – zmanjšali so bivšo teraso in tako pridobili potreben prostor za razne dejavnosti. S tem cepljenjem smo starejši obvarovani – kolikor je možno – pred virusom, ki povzroči v pljučih dušenje. Dihati pa le moramo, dokler živimo.

Vodstvo je imelo srečo, da so sobo začeli izdelovati v poletju, pred nastopom corone; še bolj pa za obnovo in pokritje cerkve sv. Nikolaja,

še eno poletje prej. Tedaj so obrtniki še delali s polno paro. Sedaj se je vse tako spremenilo, da le ptice še prosto letajo po nebu. Vsi upamo, če bo na svetu disciplina in vsaj malo miru, mora iti vsa stvar na bolje. Mnogi so se ob tem zamislili, kaj je v življenju res pomembno in kaj je luksuz. Vsak sodi drugače. Ob tolikih pokojnih zaradi corone sedaj skoraj ne govorijo o evtanaziji. Poprej so to zelo propagirali. Potrebno je ŽIVLJENJE, pomoč v stiskah in dobrota. Vsi se učimo – vse življenje. Le korajžno naprej, ne glede na leta, kot naša Minka.

A.B.

Uradnica

Sanjala sem, da se nahajam v občinski stavbi v veliki pisarni. Prostor je bil svetel zaradi oken, ki so bila čista in velika. Notri so bile tri pisarniške mize. Za vsako mizo je sedela uradnica. Zelo urejene in visoko izobražene gospe. Mize so bile obložene z različno

debelim kupom papirjev. Jaz pa naj bi bila pripravnica oziroma naj bi opravljala praktični del pouka. Učila bi se za uradnico. Zvenelo je, da so mi naredili veliko uslugo. Po opravljenem izobraževanju naj bi imela avtoriteto nad meščani. Takoj sem se lotila danih nalog. Približno po eni uri dela me prešine misel. Sedaj bi mogla biti v službi DMM. Dvignem pogled in pogledam na stensko uro. Kazalo je deset do osmih. Začutim nelagodje in nemir. Misli mi švigajo po možganih kot strele. Danes je ponedeljek, kontrola PTČ-ja je, treba je odnesti kri v laboratorij, pri jutranji terapiji je treba razdeliti oskrbovancem D-vitamin in ... in ... Pogledam proti uradnici, ki je bila nadrejena. Tudi ona pogleda mene. Kot bi razumela mojo stisko in hkrati željo. Preden sem odprla usta, da ji razložim, da nisem nehvaležna za njihovo izkazano zaupanje, vendar mi oskrbovanci več pomenijo kot laskav naziv uradnice, mi ona pomigne z glavo in se prisrčno nasmeji. »Pojdi!« mi reče. Odleže mi, kot da bi me spustili iz zapor! Hvaležno jo pogleda in odhitim.

Ste tudi vi kaj sanjali? Ste komu povedali svoje sanje? So bile sanje prijetne, smešne, nenavadne ... Povejte nam v naslednji številki.

SANJALKA

Moje življenje

Moja najnežnejša mladost je potekala v vojnem času. Očeta, ki je skrbel za nas, so Italijani odpeljali v taborišče Gonars in Reniçi – za 18 mesecev. Bili smo lačni. Ko se je vrnil iz taborišča, je tehtal 35 kg. Samo njegova močna narava in volja so ga ohranili pri življenju. Bil je zelo bolan. Da smo dobili hrano, sta šli mamica in teta delat, kar sta pač dobili. Teta je dobila v službi kos kruha – svojo malico, jaz pa sem jo doma čakala, da mi prinese »mojo« malico – košček kruha. Mama je v službi varovala razvajanega mulca, kar je bilo težko.

Po vojni je bilo vse »na karte«: bile so tri vrste; lahka, srednja, težka, glede na poklicno delo. Pri nas je bila lahka karta.

V naši četrti otroci niso imeli kupljenih igrač. Sokol je imel kolo in smo se vozili. Jaz sem padla in razbila luč na kolesu in svoja kolena. Znali smo se igrati igre brez igrač: ristanec, med dvema ognjema, skrivalnice, razna tekmovanja itd. Bilo je zabavno. Danes imajo otroci cel kup igrač, pa se ne znajo igrati – imajo premalo domišljije. Imela sem svoje največje veselje: MUCKO, ki je dočkala 24 let.

Bila sem bolna: škrlatinka, davica – bila sem v karanteni, nihče ni smel k meni, tudi mucek ne; mucek je bil tako prizadet, da je napadal mamico, ko je šla skozi vrata k meni. Poskusil je priti skozi okno – pa ni šlo.

Karantena pri teh dveh boleznih je trajala vsaka po približno 3 tedne. Pri škrlatinki me je zelo srbelo po celem telesu, pri davici nisem mogla požirati. Imela sem najboljšega zdravnika, dr. Dragaša – bil je otroški zdravnik z otroške klinike. Starši in teta (sestra babice – samo 20 let mlajša) so me zelo skrbno negovali v času moje bolezni – točno po zdravnikovem navodilu.

Nisem bila dolgo zdrava, ko me je napadla pljučnica. Imela pa sem celo mladost težave s črevesjem in sem bila l. 2019 operirana »resectio colonis trauverzum et descendes«.

Po operaciji se je počasi vse urejalo: Zato lahko s trdnim zagotovitvom rečem: »Bog je, on vodi in rešuje naša življenja.«

Ko »človek« ni več mogel pomagati, je pomagal Bog – to je ime za prirodo, v kateri živimo. Ko sem imela približno 15 let, sem dobila »vnetje rebrne mreže«. Zdravnik je rekel, da sem šibka in zato hitro

zbolim. Prehitra rast telesa, moči pa ni bilo dovolj.
Življenje je lepo.

Stanovalka (se nadaljuje)

Davica

Ko sem bila stara štiri leta, sem zbolela za davico. Nisem še govorila, samo jokala sem. Oče je rekel: »Kaj je tem frocu?« Sosedu so mi rekli Ta mutasta. Mamo so zelo prizadele te besede. Oče je bil zaposlen na železnici. Rezerviral je kupe na vlaku za mene in mamo, da me pelje v bolnišnico. Ko sva bili v kupeju, naju je sprevodnik zaklenil, kajti davica je bila zelo nalezljiva. V Ljubljani naju je odklenil. Tam je čakal reševalni voz in me peljal v bolnico. Zdravil me je dr. Perpar iz Logatca. V bolnišnici sem se zdravila osem tednov. V bolnici so mi pomagali in sem spregovorila. Ko sem se vrnila domov, sem bila zmožna reči: »Prišla sem dam.« Domači so bili tega zelo veseli. Čudili so se, da sem spregovorila. Najbolj začuden in vesel je bil moj stari ata, mamin oče. Rekel je: »A si ti naša?« Tudi soseda, ki mi je prej rekla Ta mutasta, je bila začudena in ni mogla verjeti, da govorim. Rekla je, »Glej, ni več mutasta!« To se je dogajalo leta 1938. V dveh mesecih sem popolnoma normalno govorila. Rodila sem se z rdečimi lasmi, ampak potem so se spremenili.

Živelu smo na vasi in imeli smo živali. Ko je bila vojna, so iz Blok in iz Nove vasi ljudje bežali. Ena družina, ki ni imela kam dati krave, jo je pripeljala k nam. Imela pa je napako, rada je jedla perilo. Mama jo je molzla. Pasli smo jo in skrbeli zanjo. Oni so hodili k nam po mleko. Tudi mi smo imeli dovolj mleka. Ko je vojna minila, so se vrnili v Novo vas in s seboj odpeljali svojo kravo.

Lisica

Ko sem se zaposlila, sem vzela posojilo in kupila televizor. Sosedu ga takrat še niso imeli. In so hodili k nam gledat. Nekega večera smo gledali kuharsko oddajo. Soseda se je med gledanjem hecala. Rekla je: »Joj, kolk to diši!« Ko so odhajale domov, je bilo že pozno v noč. Mama jih je pospremila pred hišo. Ko je stopila na dvorišče, je slišala »šunder« v kokošnjaku. Ugotovila je, da se je lisica pritihotapila, da bi ukradla

kuro. Zgrabila je motiko, odhitela v kokošnjak in z motiko močno mahala. Zadela je lisico in jo pobila. Preplašene kokoši so zbežale ven. Šele, ko je lisico odnesla ven iz kokošnjaka, so se pomirile in vrnile v kokošnjak. Drugi dan so otroci iz osnovne šole prišli pogledat lisico.

Medved

Bila sem že vdova. Živela sem v Logatcu. Moja sestra Vida, ki je živela na Rakeku, je zbolela. Odšla sem k njej, da bi ji kaj pomagala. Nekega dne smo videle skozi okno medveda, ki je bil čisto blizu hiše ob cesti. Stal je pri semaforju. Potem je zavil in šel svojo pot. V šali smo rekli, da medved spoštuje prometna pravila, saj se je ustavil na semaforju.

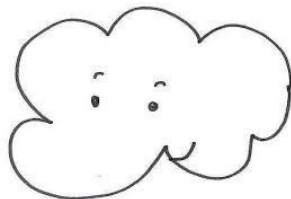
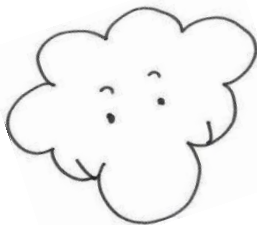
Vse sorte smo doživeli. Danes pa pravim, hvala Bogu, da je Dom in da za nas nekdo skrbi, da nismo prepuščeni svoji nemoči. Pogrešam pa pogovorno skupino. Voditeljica Sonja nam je zaigrala na harmoniko. Ostale voditeljice so nam brale in smo se pogovarjali. Sedaj se kratkočasim z reševanjem križank, z molitvijo, s pogovorom po telefonu z nečakinjami. Tudi na obisk pridejo. Želim pa si, da ta korona mine, da grem sama na pokopališče pa v trgovino in si v miru in po želji ogledam stvari in jih kupim.

Ana Kovač

Daleč potujejo misli in oblaki

Komaj zaprem oči,
že skačem po oblakih,
popeljejo me stran od ljudi,
stran od težav vsakdanjih.

Zabavam se še kot nikoli,
kot v pravem filmu se mi zdi,
zdaj pod slapom,
zdaj nad krošnjo,
prava igra, ki ji para ni.

A potem pa kar naenkrat:
»Lara!« Nekdo zakriči.
In pred mojimi očmi,
spet realen svet sedi.

Vsaka lepa stvar se enkrat konča.
Verjamem v to,
da svetlo sonce vedno sijalo bo
in naša srca s toplino oblivalo.

Lara Pelko, 9. razred
OŠ Rovte

Slovo od sosede Dore

Pred več kot štiridesetimi leti smo dobili nova domovanja ljudje, zbrani z vseh vetrov. Med nami tudi Dora Korenjak, ki je prišla v Logatec iz primorskih krajev, če me spomin ne vara, iz Medane. Službo je dobila v KLI-ju.

Bila je prijetna soseda, rada je poklepetala, včasih je rabila tudi kakšno pomoč, ker je živela sama. Zato je večkrat pozvonila na naš zvonec. Zelo rada je imela tudi naše otroke.

Ker je z leti postajala vedno bolj bolehná, je rabila tudi več pomoči. Veliko ji je pomagala Francka Trpin, ki je bila tudi naša soseda. A kaj, takrat so bili drugačni časi tudi za medsosedske odnose.

Draga Dora, skoraj deset let je, kar ste zapustili stanovanje in odšli v Dom Marije in Marte. Še vedno smo se videvali, spremljali ste rast našega vnuka Žana. Videvali smo se do takrat, ko ste popolnoma obležali.

Na vašo devetdesetletnico vas je Gospod poklical v svoje naročje. Jaz sem bila pri vaši postelji nekaj dni prej, ko sem vam prinesla rožico.

Draga Dora, naj vam bo lepo v Njegovem objemu in naj vam bo lahka logaška zemlja.

Hvala za vse in zbogom.

Marija

O pričakovanju pomladi ali bliža se nam pomlad

Vedno, ko se neko obdobje končuje, z veseljem pričakujemo spremembo, prebujanja čudovite lepote narave, ki jo je ustvaril On – Vsemogočni. Dal nam je štiri letne čase, vsak ima svojo lepoto, spremembe in darove. Ko se prebudimo iz zime v pomlad, se odseli tudi bela lepota, ko je bila vsa vas odeta v belo sneženo odejo kot nevesta. Drevje, odeto v ledene sveče, se je sklanjalo do tal, se topilo, ko je sonce dajalo toploto. Kaplje in kapljice pa so namakale zemljo in rastline so začele poganjati prvo cvetje. Iz dneva v dan smo opazali spremembe. Zjutraj nas je začelo prebujati ptičje petje. Ko stopimo na travnike in livade, nas že kličejo prve rožice, ogreva nas sonce in daje veselje, ljubezen do narave. Veselili se bodo še posebno otroci, ki bodo nabirali rožice, jih dali v šopke in podarili Mariji na oltar. Tudi mi se bomo zahvalili za čas, ki smo ga dočakali. Mariji bomo dali čast in slavo. Prosili bomo. Prosimo že za mesec maj, ki je posvečen prav Materi Božji. Odet bo s cvetjem kot sveti raj.

Častili Marijo bomo tako, da v raj sprejme naše telo.

/Našli med zapisi Teodore Korenjak/

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

TEODORA KORENIAK

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

V zmedi črk najdete 12 poklicev.

Prskgasileckrjdisprhofpetjksvzgojiteljicaofjsteufjslčežškgy
 Hjsdotmejkuharkflsnfuepsfjčistilkakfdhjdnsrdocnoiugfrhit
 Knjižničarkajhduifhdpredsednikugheufrhwouehferieufhwi
 Lslkdgvodovodarjkdfjsdbvofbrveterinartpešedfrkeaskfptp
 Kjsdbfuirdbgeruopekdsbvfosdopsšučiteljdfasodfborijgospo
 kdzdravnikdfguerkvoznikčuskehfkjsitsžkdajdnvpswšepfndk

Napišite svoje ime in priimek z levo roko. Če želite napisati še kaj drugega.

SMEJALNICA

* Mož se vrne z lova domov. Žena ga takoj radovedno vpraša: »Si kaj ustrelil?« »Sem!« »Super. A si odložil v kuhinji?« »Ne, na urgenci.«

* »Zakaj prihajate danes v pisarno tako pozno?« vpraša šef uslužbenca. Ta odvrne: »Ker ste mi včeraj rekli, da naj časopis preberem doma.«

* Sodnik: »Koliko ste stari?« Obtoženi: »32 let.« Sodnik: »To nam pripovedujete že 5 let.« Obtoženi: »To je res, saj nisem človek, ki trdi danes tako, jutri drugače.«

D. K.

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.